ISSN 2522-9656

УДК 343.12 **DOI https://doi.org/10.32782/2522-9656/2026-20-9**

Піддубна Аліна Валентинівна,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри кримінального процесу
та організації досудового слідства ННІ № 1
Харківського національного університету
внутрішніх справ
ORCID ID: 0000-0003-1244-2263

Салманов Олексій Валерійович,
кандидат юридичних наук, доцент,
заступник директора інституту з освітньої
та науково-дослідної діяльності ННІ № 1
Харківського національного університету
внутрішніх справ
ORCID ID: 0000-0001-9421-5085

ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ З ІНШИМИ УЧАСНИКАМИ КРИМІНАЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА ПІД ЧАС ЗАСТОСУВАННЯ ЗАХОДІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

INTERACTION OF PRE-TRIAL INVESTIGATION BODIES WITH OTHER PARTICIPANTS IN CRIMINAL PROCEEDINGS DURING THE APPLICATION OF MEASURES TO ENSURE CRIMINAL PROCEEDINGS

Анотація. Авторами статті проведено системний аналіз порядку та особливостей взаємодії слідчого та дізнавача з іншими учасниками кримінального провадження під час застосування заходів забезпечення кримінального процесу. Доведено, що ключова роль в організації такої взаємодії належить органу досудового розслідування, обов'язком якого є застосовування всіх передбачених законом заходів для забезпечення повного, швидкого та неупередженого досудового розслідування. Зазначено, що неналежна взаємодія органів досудового розслідування з іншими учасниками кримінального провадження призводить до порушень кримінального процесуального законодавства під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження. Встановлено, що з метою проведення комплексного дослідження, аналіз взаємодії слідчого та дізнавача з іншими учасниками кримінального процесу під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження необхідно здійснювати за суб'єктами такої взаємодії. Під час дослідження теми статті авторами виокремлено проблемні напрями такої взаємодії слідчого та дізнавача окремо з прокурором, слідчим суддею, працівниками оперативних підрозділів, іншими державними органами або установами, а також іншими учасниками кримінального процесу. Розроблено та надано пропозиції щодо вдосконалення досліджуваного напряму. Увагу сконцентровано на дотримання балансу між суспільною небезпечністю самого діяння, наявністю ризиків та окремими видами заходів забезпечення кримінального провадження. Наголошено про необхідність перегляду та внесення змін

до порядку застосування неізоляційних заходів забезпечення кримінального провадження в частині самостійності їх застосування слідчим та дізнавачем. Доведено потребу визначення правового статусу оперативних працівників під час застосування окремих заходів забезпечення у кримінальному судочинстві. Обґрунтована необхідність розвитку та удосконалення практики впровадження цифровізацію всіх процесів взаємодії слідчих та дізнавачів з іншими учасниками кримінального судочинства під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження.

Ключові слова: кримінальне провадження, взаємодія, слідчий суддя, прокурор, слідчий, дізнавач, оперативні підрозділи, судовий контроль, правовий статус, заходи забезпечення, запобіжні заходи.

Abstract. The authors of the article have conducted a systematic analysis of the procedure and specific aspects of the interaction between the investigator and the inquiry officer and other participants in criminal proceedings during the application of measures to ensure criminal proceedings. It has been established that the pre-trial investigation body plays a pivotal role in organizing such interaction, bearing the obligation to employ all measures prescribed by law to ensure a comprehensive, prompt, and impartial pre-trial investigation. It is noted that inadequate interaction between pre-trial investigation bodies and other participants in criminal proceedings leads to violations of criminal procedural legislation during the application of measures to ensure criminal proceedings. It has been determined that, to conduct a comprehensive study, the analysis of the interaction between the investigator or inquiry officer and other participants in criminal proceedings–specifically during the application of measures to ensure the conduct of such proceedings–should be structured according to the subjects involved in that interaction. In the course of their research, the authors have identified problematic aspects regarding the interaction of the investigator and inquiry officer with the prosecutor, the investigating judge, operational unit personnel, other state bodies or institutions, and other participants in criminal proceedings. Proposals have been developed and presented to improve the area under study. Attention is focused on maintaining a balance between the social danger of the act itself, the associated risks, and specific types of measures to ensure criminal proceedings. Emphasis is placed on the need to review and amend the procedure for applying non-custodial measures to ensure criminal proceedings, particularly regarding the investigator’s and inquiry officer’s autonomy in applying them. The need to define the legal status of operational officers during the application of specific enforcement measures in criminal proceedings has been established. The necessity of developing and improving practices for the digitalization of all interaction processes between investigators and inquiry officers and other participants in criminal proceedings–specifically during the application of measures to ensure the conduct of criminal proceedings–has been substantiated.

Key words: criminal proceedings, interaction, investigating judge, prosecutor, investigator, inquiry officer, operational units, judicial oversight, legal status, measures to ensure proceedings, preventive measures.

Постановка проблеми. Дослідження взаємодії органів досудового розслідування з іншими учасниками кримінального процесу під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження, передбачених положеннями КПК України було та є актуальним, тому що така взаємодія є ключовим елементом законності та дотримання прав, свобод та законних інтересів особи. Адже, незважаючи на встановлений положеннями КПК України порядок застосування цих заходів державного примусу, існує низка випадків допущення порушень процесуального порядку застосування деяких з них як зі сторони

обвинувачення так і захисту. Слідча та судова практика взаємодії слідчих та дізнавачів з іншими учасниками кримінального провадження, зокрема, зі слідчими суддями, прокурорами, працівниками оперативних підрозділів, спеціалістами та іншими учасниками кримінального процесу, свідчить про наявність проблемних напрямів, що потребують особливого детального підходу під час дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемні напрями застосування заходів забезпечення кримінального провадження, їх удосконалення, а також питання взаємодії органів досудового розслідування з іншими учасниками кримінального процесу під час їх застосування завжди були актуальними, а в розрізі сучасності є дискусійними та досліджені такими науковцями, як: С.Є. Абламський, О.М. Бандурка, С.Л. Болехівська, В.І. Василинчук, А.Ф. Волобуєв, О.О. Волобуєва, Г.І. Глобенко, Ю.К. Дорошенко, І.В. Єрьоменко, В.В. Ковальов, В.В. Назаров, І.М. Осика, А.В. Піддубна, Л.І. Поліщук, С. Тищенко, В. Фаринник, Т.Г. Фоміна, О.О. Хань, Г.П. Цимбал, Ю.М. Чорноус, Л.І. Щербина, Т.П. Яцик та ін. Звісно, що їх наукові напрацювання та підходи мають як теоретичне, так і практичне значення для порядку застосування заходів забезпечення кримінального провадження, разом з цим, переважна більшість позицій та сформованих рекомендацій є фрагментарними. Крім того, незважаючи на постійне приділення уваги з боку науковців предмету взаємодії між учасниками кримінального судочинства, окремі питання взаємодії між слідчим, дізнавачем та іншими учасниками кримінального провадження під час застосування заходів забезпечення кримінального процесу висвітлено не повністю чи взагалі не досліджувались.

Метою статті є здійснення аналізу взаємодії слідчого та дізнавача з іншими учасниками кримінального процесу під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження, виокремлення проблемних напрямів та надання пропозицій щодо вдосконалення такої взаємодії.

Виклад основного матеріалу. Положення КПК України не містять визначення поняття взаємодії, разом з цим, в юридичній літературі викладено низку наукових позицій щодо розуміння цього поняття. Так, взаємодію пропонують розглядати як: співпрацю певних суб'єктів, яка необхідна для досягнення спільної мети; спільну узгоджену діяльність відповідних суб'єктів з чітким розподілом повноважень [1, с. 241]; консолідацію сил і засобів учасників кримінального провадження для досягнення єдиної мети [2, с. 16–17]; регламентовану нормативно-правовими актами співпрацю в межах своєї компетенції [3, с. 7]; узгоджену діяльність, що ґрунтується на законах і підзаконних нормативних актах, з розподілом компетенцій, чітких функцій, повноважень та обов'язків для виконання завдань кримінального провадження [4, с. 23–25]; «взаємоузгоджена, спільна та кваліфікована робота, яка спрямована на

виконання завдань кримінального провадження відповідно до законодавства України» [5, с. 315]; погоджену діяльність двох і більше суб’єктів, що вирішують одне завдання різними методами та засобами; організаційно-тактичний прийом одержання відомостей, які окремо кожному суб’єкту взаємодії отримати неможливо; організаційно-розпорядницьку діяльність сторін, об’єднаних єдиним завданням [6, с. 7], тощо. Окремо варто виділити позицію авторського колективу щодо розуміння взаємодії під час проведення досудового розслідування, в якій зазначено, що це організаційна форма «діяльності двох і більше осіб, яка спільно узгоджена та регламентована законами й іншими відомчими нормативно-правовими актами і спрямована на досягнення завдань конкретного кримінального провадження» [7, с. 19].

Отже, беручи до уваги наведені наукові позиції, взаємодію органів досудового розслідування з іншими учасниками кримінального судочинства під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження слід досліджувати як регламентовану кримінальним процесуальним законодавством діяльність (співпрацю) слідчого та дізнавача з учасниками кримінального процесу під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження для їх належного застосування та дотримання прав, свобод та законних інтересів кожного залученого суб’єкта.

Вивчення питання правового регулювання досліджуваного напряму призвів до висновку, що порядок та особливості взаємодії органів досудового розслідування з іншими учасниками кримінального процесу під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження регламентують положення Конституції України (основні права людини) [8], КПК України (процесуальний статус слідчого та дізнавача, права та обов›язки інших учасників, а також порядок застосування заходів забезпечення кримінального провадження) [9], норми Закону України «Про Національну поліцію» (правові засади організації та діяльності органів досудового розслідування Національної поліції України) [10] та інші нормативно-правові акти, зокрема: Інструкція з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні, затверджена наказом МВС України від 07.07.2017 № 575 [11], Інструкція про заходи щодо дотримання вимог законодавства при затриманні без ухвали слідчого судді, суду осіб, підозрюваних у вчиненні злочину, та обранні стосовно підозрюваних запобіжного заходу – тримання під вартою під час досудового розслідування, затверджена МВС України та МінЮст України від 01.10.2018 року № 806/3105/5 [12] та ін.

Отже, законодавець, з метою правового регулювання організації взаємодії органів досудового розслідування з певними учасниками кримінального провадження під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження,

визначив не тільки їх права, а й обов'язки, недотримання яких призведе до правових наслідків, зокрема, не розгляд або несвоєчасний розгляд клопотання про застосування заходів примусу та ін. Необхідно зауважити, що в організації такої взаємодії під час застосування заходів забезпечення кримінального процесу основна роль належить органу досудового розслідування [5, с. 316], на якого законом покладено обов'язок «застосовувати всі передбачені законом заходи для забезпечення ефективності досудового розслідування» (ч. 5 ст. 38 КПК України); слідчий та дізнавач несуть відповідальність за законність та своєчасність здійснення процесуальних дій та дізнання вцілому (ч. 1 ст. 40, ч. 1 ст. 40-1 КПК України) [9], тощо.

На нашу думку, системний та комплексний розгляд питання взаємодії слідчого та дізнавача з іншими учасниками кримінального процесу під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження буде повним та об'єктивним в результаті проведення цього дослідження за відповідними суб'єктами такої взаємодії.

Отже, на стадії досудового розслідування кримінального процесу під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження слідчі та дізнавачі взаємодіють із:

1. Прокурорами, як процесуальними керівниками по певному кримінальному провадженню, які перевіряють зміст та погоджують клопотання про застосування заходів забезпечення кримінального провадження або самостійно звертаються до слідчого судді, а також контролюють законність застосування цих заходів.

2. Слідчими суддями, які розглядають їх клопотання (погоджені з прокурором) про застосування відповідних заходів забезпечення кримінального провадження, приймають рішення та надають дозвіл (або відмовляють) їх застосування у формі ухвали.

3. Оперативними підрозділами, що залучаються за письмовим дорученням слідчого або дізнавача для фактичного застосування заходів забезпечення кримінального провадження чи виконання окремих дій для їх застосування (здійснення приводу, встановлення місцезнаходження майна чи осіб, які підлягають затриманню та ін.).

4. Іншими державними органами та установами під час застосування певних заходів примусу – виконання обмежень і вилучень: з Державною виконавчою службою, банківськими установами та реєстраторами при виконанні арешту майна та тимчасового доступу до речей або документів; з адміністраціями місць попереднього ув'язнення (ізолятори тимчасового тримання) при застосуванні затримання та тримання під вартою; з експертними установами під час залучення певного експерта для його участі як спеціаліста під час застосування окремих заходів забезпечення кримінального провадження.

5. Іншими учасниками кримінального процесу: спеціалістами (наприклад: надання практичної та консультативної допомоги слідчому та дізнавачеві під час тимчасового доступу до речей та документів, тимчасового вилучення майна, а також складання довідок, висновків чи роз’яснень щодо розміру заподіяної шкоди та оцінки вилученого майна), підозрюваними, захисниками, представниками, законними представниками, третіми особами, щодо майна яких вирішується питання про арешт, іншими особами, чиї права чи законні інтереси обмежуються під час досудового розслідування, а також свідками під час застосування приводу та ін.).

Незважаючи на визначений порядок застосування заходів забезпечення кримінального провадження положеннями Розділу ІІ КПК України [9] та здійснення судового контролю під час їх застосування, на практиці існує низка проблемних питань процесуального, організаційного та технічного характеру, що виникають під час взаємодії органів досудового розслідування з іншими учасниками кримінального провадження.

До проблемних питань, що виникають під час взаємодії слідчого та дізнавача *з прокурором* під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження, на нашу думку, належить:

– затягування прокурором погодження клопотань, що відбувається через завантаженість, бюрократичні чинники, а також інше бачення змісту клопотання, підстав застосування, необхідності обрання іншого виду заходу забезпечення кримінального провадження, недостатність обґрунтування наявності ризиків;

Щодо напрямів взаємодії слідчого та дізнавача *зі слідчими суддями* під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження, що потребують удосконалення відносяться:

– недотримання процесуальних строків, які порушуються через значну завантаженість судів клопотаннями про тимчасовий доступ до речей і документів або арешт майна, адже зазначені клопотання часто розглядаються значно довше, ніж передбачені законом строки (наприклад, замість 72 годин розгляд запобіжного заходу може тривати днями);

– суб’єктивізм під час оцінки доказів, адже відсутність єдиної судової практики призводить до того, що різні слідчі судді висувають різні вимоги до обґрунтованості клопотань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження, наприклад, щодо суми застави [13];

– недостатність судового контролю, що полягає у відсутності ефективного механізму такого контролю за виконанням ухвал про застосування заходів забезпечення кримінального провадження, зокрема, на практиці виникають питання щодо вчасного скасування арешту майна в кримінальному процесі, адже є низка прикладів, коли після набрання законної сили ухвали про

скасування такого арешту, її виконання ускладняється протидією з боку органів досудового розслідування, зокрема, узвязку з повторним зверненням слідчого, дізнавача та прокурора з ідентичним клопотанням. У результаті таких випадків власник арештованого майна протягом тривалого часу незаконно позбавлений права щодо володіння, користування чи розпоряджання майном [13].

Під час взаємодії слідчого та дізнавача з *оперативними працівниками* виникають також дискусійні моменти під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження, а саме:

– затягування та витік інформації, адже повільна комунікації між ними під час застосування окремих заходів примусу дає можливість зацікавленим учасникам кримінального провадження, чиї права підлягають обмеженню, приховати, переоформити чи знищити майно, тощо;

– формальне виконання доручень слідчого та дізнавача, наприклад, під час здійснення приводу чи контролю за особою, яка перебуває під домашнім арештом, оперативні працівники обмежуються складанням рапорту про неможливість виконання доручення, узв'язку з відсутністю такої особи за місцем проживання та ін;

– процесуальні прогалини у правовому статусі оперативного працівника щодо наділення його певними правами та обов'язками під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження, зокрема: відсутність повноважень на самостійне вилучення речей під час виконання узвали про тимчасове вилучення речей та документів, що створює ризики визнання таких доказів недопустимими; відсутність встановленого порядку виконання ухвали про здійснення приводу відповідними підрозділами, в тому числі оперативними працівниками, з визначеними їх правами та обов'язками під час приводу до слідчого чи дізнавача учасників провадження, які ухиляються від явки за викликом та ін.

Щодо проблемних напрямів взаємодії слідчих та дізнавачів з *іншими органами та установами* під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження, необхідно зазначити про:

– наявність випадків ігнорування розумних строків виконання ухвал про тимчасовий доступ до речей та документів або арешт майна. Зокрема, питання щодо строків виконання таких ухвал порушуються перед банками, реєстраційними службами та мобільними операторами, адже, в окремих випадках, коли мова йде про активи, що знаходяться в межах їх власних регламентів, ухвали виконуються по декілька тижнів;

– формальні підстави відмови у виконанні судового рішення, зокрема, певні органи та установи часто відмовляють у наданні тимчасового доступу до речей та документів, посилаючись на банківську чи комерційну таємницю, а також незначні технічні помилки (описки) в самому тексті ухвали, тощо.

Вивчення проблемних аспектів взаємодії слідчого та дізнавача з *іншими учасниками кримінального процесу* під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження, необхідно зауважити, що є здебільшого організаційного характеру чи стосуються прогалин у визначені процесуального статусу певного учасника, наприклад:

– недостатність визначення повноважень спеціаліста під час застосування окремих заходів забезпечення кримінального провадження, а саме, тимчасового доступу до речей та документів, тимчасового вилучення майна;

– ускладнений обмін оперативною інформацією між слідчим або дізнавачем із залученим спеціалістом на етапі підготовки до застосування таких заходів примусу;

– неузгодженість дій або залучення слідчими та дізнавачами не профільних фахівців для надання певної допомоги під час застосування цих заходів, що призводить до втрати часу, суб’єктивізму під час проведення процесуальних дій або наданні неналежної практичної (технічної), сумнівної консультативної допомоги;

– рівень матеріально-технічного забезпечення (дефіцит сучасних технічних засобів) спеціалістів на місцях (в окремих регіонах) ускладнює належне проведення ними певних процесуальних дій (неповне вилучення, пошкодження під час доступу та ін.).

Запропонований перелік проблемних питань взаємодії органів досудового розслідування з іншими учасниками кримінального провадження під час застосування заходів забезпечення кримінального процесу складено відповідно до суб’єктів такої взаємодії. Разом з цим, використовуючи індуктивний метод дослідження, необхідно також зауважити про *загальні проблемні аспекти такої взаємодії.* Отже, у практичній діяльності слідчі та дізнавачі під час застосування досліджуваних заходів державного примусу, стикаються з такими негативними факторами під час взаємодії з іншими учасниками кримінального провадження, що впливають на належність такого застосування: складність обґрунтування реальних ризиків (приховування майна, знищення доказів), нечіткість строків розгляду окремих клопотань та виконання ухвал, необґрунтований арешт майна третіх осіб; застосування занадто суворих обмежень.

Аналіз зазначених аспектів вказує, що для удосконалення проблемних напрямів взаємодії слідчих та дізнавачів з іншими учасниками кримінального провадження під час застосування заходів забезпечення кримінального процесу, в першу чергу, необхідно дотримуватись балансу між суспільною небезпечністю діяння, наявністю ризиків та окремим видом заходу забезпечення кримінального провадження, що застосовується, адже цей баланс є гарантією прав всіх учасників кримінального провадження.

Також, в науковій літературі є позиції щодо вдосконалення порядку застосування заходів забезпечення кримінального провадження через внесення змін до порядку *застосування неізоляційних запобіжних заходів* кримінального провадження. Т.П. Яцик та С.Л. Болехівська пропонують для розвантаження органів досудового розслідування надати право слідчому та дізнавачу самостійно обирати підозрюваному особисте зобов'язання та особисту поруку[14, с. 207]. Погоджуючись з такою пропозицією, необхідно зауважити, що, дійсно, процедура обрання, зокрема, особистого зобов'язання чи особистої поруки, є трудомісткою та досить тривалою, адже вона передбачає погодження клопотання слідчого чи дізнавача прокурором, його розгляд під час судового засідання та прийняття рішення слідчим суддею.

Також, для удосконалення досліджуваного напряму сучасна правова практика та доктрина рекомендують *продовжувати впроваджувати цифровізацію* всіх процесів, що відбуваються під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження. Зокрема, мова йде про: електронний документообіг між органами досудового розслідування та прокурором, застосування електронного підпису; створення захищених електронних каналів зв'язку; використання відеоконференцзв›язку; модернізація системи розподілу проваджень у судах та ін.

Також необхідним є внесення змін та доповнень до положень кримінального процесуального законодавства, що регулюють питання взаємодії слідчих та дізнавачів з іншими учасниками кримінального провадження під час застосування заходів забезпечення кримінального процесу, а саме: розробити та впровадити спільні інструкції між задіяними міністерствами, органами й установами; розробити уніфіковані та стандартизовані електронні форми клопотань; розширити повноваження слідчого та дізнавача щодо прийняття рішення про застосування окремих неізоляційних заходів забезпечення кримінального провадження; визначити правовий статус оперативних працівників під час застосування окремих заходів примусу у кримінальному судочинстві.

Висновки. Проведене дослідження дозволяє констатувати, що положення КПК України, що регламентують порядок та особливості взаємодії слідчого та дізнавача з іншими учасниками кримінального процесу під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження на сьогодні є недосконалими. Врахування наданих нами пропозицій щодо вдосконалення зазначених проблемних напрямів забезпечить ефективне виконання завдань всього кримінального провадження, збалансування системи заходів забезпечення кримінального судочинства та закріплення правової конструкції взаємодії слідчого та дізнавача з іншими учасниками кримінального провадження під час застосування заходів забезпечення кримінального процесу.

Перелік використаних джерел:

1. Єрьоменко І. В. Взаємодія слідчого та прокурора при розслідуванні кримінальних правопорушень. *Міжнародний юридичний вісник: актуальні проблеми сучасності (теорія та практика).* Вип. 4–5 (8–9) 2017. С. 240–246. URL: https://journals.dpu.kyiv.ua/index.php/law/article/download/40/40/80

2. Ковальов В.В. Взаємодія слідчого з працівниками експертної служби МВС України: автореф. дис... канд. юрид. наук. Київ. нац. ун-т внутр. справ. К., 2008. 20 с. URL: https://irbis-nbuv.gov.ua/aref/20081124003424

3. Цимбал Г.П. Взаємодія як умова забезпечення виявлення і розслідування податкових злочинів: автореф. дис... канд. юрид. наук. Київ. нац. ун-т внутр. справ. К., 2005. 19 с. (укр.) URL: https://surl.li/lfkcum

4. Василинчук В. І. Взаємодія оперативних та слідчих підрозділів під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Актуальні проблеми досудового розслідування: зб. тез доп. IV Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Київ, 1 лип. 2015 р.). МВС України, Нац. акад. внутр. справ. Київ, 2015.

5. Піддубна А.В. Проблемні питання взаємодії при розслідуванні порушень правил безпеки дорожнього руху та експлуатації транспорту. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка.* 2021. Випуск 2 (94). С. 311–324. DOI: https://doi.org/10.33766/2524-0323.94.311-324

6. Особливості взаємодії слідчих Національної поліції України з представниками Збройних Сил України під час розслідування воєнних злочинів: наук.-метод. рек. / за заг. ред. М. С. Цуцкірідзе; МВС України, Гол. слідче управління Нац. поліції України; Харків. нац. ун-т внутр. справ; Дніпров. держ. ун-т внутр. справ. Харків: ХНУВС, 2024. 58 с.

7. Взаємодія учасників кримінального провадження під час досудового розслідування: правові аспекти та основні форми: навч. посіб. / кол. авт.; за заг. ред. В. В. Сокуренка; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. – 3-тє вид., доп. і перероб. – Харків: ХНУВС, 2024. 208 с. (До 30-річчя Харків. нац. ун-ту внутрішніх справ). URL: https://dspace.univd.edu.ua/handle/123456789/21084

8. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР. // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text

9. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17.

10. Про Національну поліцію: Закон України від 2 липня 2015 року № 580- VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text

11. Про затвердження Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні: наказ МВС України від 07 липня 2017 року № 575. // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0937-17#Text

12. Інструкція про заходи щодо дотримання вимог законодавства при затриманні без ухвали слідчого судді, суду осіб, підозрюваних у вчиненні злочину, та обранні стосовно підозрюваних запобіжного заходу – тримання під вартою під час досудового розслідування, затверджена МВС України та МінЮст України від 01 жовтня 2018 року № 06/3105/5 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1190-18#Text

13. Кислий Є. Судовий контроль під час досудового розслідування: наявні проблеми та можливі. *Юридична практика.* URL: https://surl.li/cygwij

14. Яцик Т. П., Болехівська С. Л. Проблеми та напрями вдосконалення застосування заходів забезпечення кримінального провадження в Україні. *Міжнародний юридичний вісник:*

актуальні проблеми сучасності (теорія та практика). Вип. 4–5 (8–9). 2017. С. 202–207. https://journals.dpu.kyiv.ua/index.php/law/article/view/34/34

References:

1. Yeromenko, I. V. (2017). Vzaiemodiia slidchoho ta prokurora pry rozsliduvanni kryminalnykh pravoporushen [Interaction between the investigator and the prosecutor during the investigation of criminal offenses]. *Mizhnarodnyi yurydychnyi visnyk: aktualni problemy suchasnosti (teoriia ta praktyka).* Vyp. 4–5 (8–9) S. 240–246. Retrieved from: https://journals.dpu.kyiv.ua/index.php/law/article/download/40/40/80

2. Kovalov, V.V. (2008). Vzaiemodiia slidchoho z pratsivnykamy ekspertnoi sluzhby MVS Ukrainy: avtoref. dys... kand. yuryd. nauk [Interaction of the investigator with personnel of the Expert Service of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine: abstract of a dissertation for the degree of Candidate of Legal Sciences]. Kyiv. nats. un-t vnutr. sprav. K., 20 s. Retrieved from: https://irbis-nbuv.gov.ua/aref/20081124003424

3. Tsymbal, H.P. (2005). Vzaiemodiia yak umova zabezpechennia vyiavlennia i rozsliduvannia podatkovykh zlochyniv: avtoref. dys... kand. yuryd. nauk [Interaction as a prerequisite for the detection and investigation of tax crimes: abstract of a dissertation for the degree of Candidate of Legal Sciences]. Kyiv. nats. un-t vnutr. sprav. K., 19 s. (ukp.) Retrieved from: https://surl.li/lfkcum

4. Vasylynchuk, V. I. (2015). Vzaiemodiia operatyvnykh ta slidchykh pidrozdiliv pid chas provedennia nehlasnykh slidchykh (rozshukovykh) dii [Interaction between operational and investigative units during the conduct of covert investigative (search) actions]. Aktualni problemy dosudovoho rozsliduvannia: zb. tez dop. IV Vseukr. nauk.-prakt. konf. (m. Kyiv, 1 lyp. 2015 r.). MVS Ukrainy, Nats. akad. vnutr. sprav. Kyiv.

5. Piddubna, A.V. (2021). Problemni pytannia vzaiemodii pry rozsliduvanni porushen pravyl bezpeky dorozhnoho rukhu ta ekspluatatsii transportu [Issues regarding interaction during the investigation of violations of road safety rules and the operation of transport]. *Visnyk Luhanskoho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav imeni E.O. Didorenka.* Vypusk 2 (94). S. 311–324. DOI: https://doi.org/10.33766/2524-0323.94.311-324

6. Osoblyvosti vzaiemodii slidchykh Natsionalnoi politsii Ukrainy z predstavnykamy Zbroinykh Syl Ukrainy pid chas rozsliduvannia voiennykh zlochyniv: nauk.-metod. rek. / za zah. red. M. S. Tsutskiridze; MVS Ukrainy, Hol. slidche upravlinnia Nats. politsii Ukrainy; Kharkiv. nats. un-t vnutr. sprav; Dniprov. derzh. un-t vnutr. sprav. Kharkiv: KhNUVS, 2024. 58 s.

7. Vzaiemodiia uchasnykiv kryminalnoho provadzhennia pid chas dosudovoho rozsliduvannia: pravovi aspekty ta osnovni formy: navch. posib. / kol. avt.; za zah. red. V. V. Sokurenka; MVS Ukrainy, Kharkiv. nats. un-t vnutr. sprav. – 3-tie vyd., dop. i pererob. Kharkiv: KhNUVS, 2024. 208 s. (Do 30-richchia Kharkiv. nats. un-tu vnutrishnikh sprav). Retrieved from: https://dspace.univd.edu.ua/handle/123456789/21084

8. Konstytutsiia Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 28 chervnia 1996 roku № 254k/96-VR. // BD "Zakonodavstvo Ukrainy" / VR Ukrainy. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text

9. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 13 kvitnia 2012 roku № 4651-VI // BD "Zakonodavstvo Ukrainy" / VR Ukrainy. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17.

10. Pro Natsionalnu politsiiu: Zakon Ukrainy vid 2 lypnia 2015 roku № 580- VIII // BD "Zakonodavstvo Ukrainy" / VR Ukrainy. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text

11. Pro zatverdzhennia Instruktsii z orhanizatsii vzaiemodii orhaniv dosudovoho rozsliduvannia z inshymy orhanamy ta pidrozdilamy Natsionalnoi politsii Ukrainy v zapobihanni kryminalnym pravoporushenniam, yikh vyiavlenni ta rozsliduvanni: nakaz MVS Ukrainy vid 07 lypnia 2017 roku № 575. // BD "Zakonodavstvo Ukrainy" / VR Ukrainy. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0937-17#Text

12. Instruktsiia pro zakhody shchodo dotrymannia vymoh zakonodavstva pry zatrymanni bez ukhvaly slidchoho suddi, sudu osib, pidozriuvanykh u vchynenni zlochynu, ta obranni stosovno pidozriuvanykh zapobizhnoho zakhodu – trymannia pid vartoiu pid chas dosudovoho rozsliduvannia, zatverdzhena MVS Ukrainy ta MinIust Ukrainy vid 01 zhovtnia 2018 roku № 06/3105/5 // BD “Zakonodavstvo Ukrainy” / VR Ukrainy. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1190-18#Text

13. Kyslyi, Ye. Sudovyi kontrol pid chas dosudovoho rozsliduvannia: naiavni problemy ta mozhlyvi [Judicial control during pre-trial investigation: existing problems and potential solutions]. Yurydychna praktyka. Retrieved from: https://surl.li/cygwij

14. Yatsyk, T. P., Bolekhivska, S. L. (2017). Problemy ta napriamy vdoskonalennia zastosuvannia zakhodiv zabezpechennia kryminalnoho provadzhennia v Ukraini [Problems and avenues for improving the application of measures to ensure criminal proceedings in Ukraine]. *Mizhnarodnyi yurydychnyi visnyk: aktualni problemy suchasnosti (teoriia ta praktyka)*. Vyp. 4–5 (8–9). S. 202–207. Retrieved from: https://journals.dpu.kyiv.ua/index.php/law/article/view/34/34

Дата першого надходження статті до видання: 15.09.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 05.10.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 26.11.2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)